

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

13. LISTOPADU 2022

Z obsahu:

**Stáří jsou světlem
pro ostatní**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 24. srpna 2022,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Blahoslavená Marie
Luisa Merkertová**
Libor Rösner
- strana 4 -

**O kázání
na hoře a osmi
blahoslavenstvích (3)**
P. Louis de Ponte SJ
- strana 6 -

**Ten kněz
může přijít znovu**
- strana 7 -

**Svátost pomazání
nemocných - duchovní
i tělesná posila**
- strana 8 -

Když přijde Pán
- strana 11 -

Rogier van der Weyden (1399/1400-1464): Triptych sedmi svátostí, detail pomazání nemocných

Starí jsou světlem pro ostatní

Katecheze papeže Františka při generální audienci
24. srpna 2022, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobré ráno! Nedávno jsme oslavili Nanebevzetí Ježíšovy Matky. Toto tajemství osvětluje naplnění milosti, která utvářela Mariin osud, a osvětluje také náš cíl. Cílem je nebe. Tímto obrazem Panny Marie vzaté do nebe bych rád uzavřel cyklus katechezi o stáří. Na Západě ji vidíme povznesenou vzhůru a zahale-

nou v nádherném světle, na Východě je zobrazována ležící, obklopena apoštoly v modlitbě, zatímco zmrtvýchvstalý Pán ji drží v rukou jako dítě.

Teologie se vždy zamýšlela nad vztahem tohoto jediného „nanebevzetí“ ke smrti, který dogma nedefinuje. Myslí, že by bylo ještě důležitější zdůraznit souvislost tohoto tajemství se vzkříše-

ním Syna, které nám všem otevírá cestu ke znovuzrození života. V božském úkonu Mariina setkání se zmrtvýchvstalým Kristem je nejen překonána běžná tělesná zkáza při lidské smrti, ale je předjímáno i tělesné přijetí Božího života. Osud vzkříšení, který se nás týká, je vlastně očekávaný: podle křesťanské víry je totiž Vzkříšený prvorozeným z mnoha bratří a sester. Vzkříšený Pán je ten, který šel první, který vstal z mrtvých, a pak půjdeme my. Vstát z mrtvých je i náš úděl.

Mohli bychom říci – podle Ježíšových slov Nikodémovi – že je to něco jako druhé

Pokračování na str. 13

Je to vždy velký zázrak – působení Božích svátostí! Už jen tím, že svátosti působí samy o sobě. Avšak jejich účinek se znásobuje podle míry, jakou je disponován jejich vysluhovatel i příjemce. Jestliže někdo říká, že je jedno, jak je na přijetí svátostí připraven, či nezáleží na tom, jak moc je kněz či jáhen (v mimořádných případech i laik) čistého srdce a soustředěný na to, co dělá, a že skrze něho působí Bůh, pak nepochopil podstatu svátostí. Spoléhat se bezmezně na jejich moc je sice v pořádku, ale proč se spokojit s málem, když se nabízí stonásobně více? Oč prozřavější jsme v běžném životě: jestliže dostaneme v jednom obchodě za stokorunu 40 rohliků a ve druhém 25, kam asi půjdeme nakupovat? A zde se nám nabízí mnohem podstatnější skutečnost, protože se týká spásy naší duše a cesty k ní, skutečnost nadpřirozená, která však předpokládá naši přirozenost. Pán Bůh totiž neznásilňuje, jeho nabídka milosti je bohatě dána a čeká na lidskou odezvu. A i když zázraky se dějí – pro Boha není nic nemožného –, zatvřelost lidské duše může zhatit vše dobré, co život ze svátostí, a tedy s Bohem nabízí. Proto je tak důležitá i duchovní příprava na přijetí svátostí.

Rozjímání o osmi blahoslavenstvích, (str. 6–7) jakkoliv může být pro někoho náročné, nám umožňuje vpravit se do jádra duchovního života, abychom věděli, kudy vede cesta

Editorial

ke spáse, s vědomím, že je požehnána samotným Bohem. A o to jde i ve svátostech: život z nich a s nimi je bezpečnou cestou, obdařenou Božími milostmi, povzbuzujícími nás a uzdravujícími z neduhů duše i těla. Někdy je vůle Boží taková, že k tělesnému uzdravení nedojde, ale o to větší úlevu může po přijetí svátostí pocítit duše. Vždyť ani nevíme – kromě vlastní zkušenosti –, co se v duši druhého člověka odehrává... Na druhou stranu, častokrát se v životě setkáváme s tím, že lidé v moc svátostí nevěří, nebo mají obavu, že vzhledem k jejich hříšnosti jim Pán Bůh už nepomůže, či snad jen mávnou rukou s obligátním „ještě je čas“. Naše pomoc jim mnohdy spočívá především v modlitbě a obětech za milost jejich obrácení. Povzbuzením, že tato námaha a trpělivost docházejí svého vytouženého naplnění, jsou nám svědectví jiných. (str. 7–12)

Člověk lpí zde na zemi na příliš velkém množství nadbytečných věcí a často si jen velmi málo uvědomuje, co jediné je potřeba: být připraven na to, až v jeho životě či existenci světa vše pomine a on se setká tváří v tvář se Stvořitelem, Vykupitelem i Utěšitelem. To je úděl, k němuž má směřovat všechno naše pozemské namáhání, a tudíž má být „v navigaci“ nastaven jako cíl

cesty. Cokoliv jiného, co nesměřuje k Trojjedinému Bohu, je chybným zadáním údaje o cíli našeho pozemského putování. Toto vše má jedno „nepartnrné“ úskali: Obvykle totiž vidíme, že někdo jiný je na špatné cestě, vzpírá se Pánu Bohu apod. Ale jsme schopni vidět svou chybu v navigaci i u sebe? Neměli bychom zapomínat na to, že i my jsem na cestě, i na nás čekají překážky, i my můžeme uklouznout a spadnout do nehlubší propasti, že... Svěřme s odevzdaností do rukou Božích i své omyly, opomenutí či pyšné kráčení si vlastní cestou, dokud je čas. Ať se nám nikdy, s pomocí Boží milosti, nestane, že zapomeneme na každodenní sebereflexi, jež je nezbytná pro náš vztah s Pánem a pro růst k větší čistotě duše, a tím i k vidění Boha v životě svém i těch druhých!

Povzbudme se k tomu také příklady svatých a blahoslavených. Kéž by i o nás na konci pozemské pouti platilo to, co řekla o bl. Marii Luise Merkertové jedna z jejich duchovních dcer: „Být zcela naplněna Bohem bylo touhou její duše.“ (str. 4–5) Budeme-li v úsilí o toto, což není ničím jiným než úsilím o svatost, jak si ji přeje Pán, vytrvalí, pak je jisté, jak nám potvrzují Ježíšova slova z dnešního Lukášova evangelia – že zachráníme svou duši. A o to jde v Božím plánu lásky pro každého z nás na prvním místě především!

Daniel Dehner

Pán tě dnes zve na setkání do jeruzalémského chrámu. Zdržuje se v tyto dny ponejvíce zde. Je to pro něho také doba loučení s tímto místem, zasvěceným úctě Hospodina, jeho Otce. Přicházel sem již jako chlapec a osvědčil zvláštním způsobem, jakou zálibu má v této svatyni: setrval zde tři dny, ačkoliv tím způsobil bolest své milované Matce. Máš příležitost obdivovat nádheru tohoto Božího stánku, zbudovaného nákladně na místě, kde vyvolený národ vzdával po staletí úctu Nejvyššímu. Čím více tě však uchvacuje jeho výstavba a výzdoba, tím více tě překvapí, že Pán nesdílí tvé nadšení. Před jeho zrakem již tane jiný obraz, který ho nutí vyslovit šokující proroctví: *Nezůstane tu kámen na kameni a všechno bude rozbořeno.*

Zkáza čeká nejen tento chrám, přijde doba, kdy bude zbořeno všechno, co můžeš vidět. Co to má znamenat? Zdá se ti, že je toho škoda? Uvědom si, že všechno to je jen nedokonalým odrazem Boží velebnosti, a to všechno ztratí pro tebe smysl, jakmile uvidíš samotného Boha tváří v tvář. Nediv se tedy tomu, že nic nebude ušetřeno, dokonce ani všechny ty nejnádhernější chrámy a svatyně světa, které lidé s takovou péčí a dovedností vybuďovali. *Pán Bůh vševládný* nebude již potřebovat chrámy z kamene, protože v novém Jeruzalémě *to bude sám Běránek, kdo bude jeho chrámem* ⁽¹⁾. Svůj význam ztratí nejen všechny pozemské svatyně, ale i slunce a měsíc, *nebude už třeba světla lampy nebo světla slunce. Bůh sám tě bude ozařovat.* ⁽²⁾

Nemusíš se tedy nijak rmoutit pro nic z toho, co jako pozemské skončí. Zahyne všechno to, co ztratí svou dosavadní cenu. Bůh sám to odstraní, aby už mezi ním a tebou nestálo vůbec nic. Poznáš totiž novým způsobem, jak nesmírně si cení tebe. Ačkoliv z nesmírného viditelného světa nezůstane kámen na kameni, z tvé hlavy se *neztratí ani jeden vlas*. I když se bude zdát, jako by se stvořeným světem drtil i tebe, ve skutečnosti si tě jenom očistí, protože *k němu nic poskvrněného nevede* ⁽³⁾. Až uvidíš tu všeobecnou záhubu, nemáš se děsit, nýbrž naopak, *vzpřimíš se a zvednout hlavu* ⁽⁴⁾. Nadejde totiž doba, kdy tu nebude nic, co by mohlo způsobit bolest nebo smrt, nic, co by tě mohlo odvádět od tvého Pána a Spasitele.

Velká výstraha

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Když vytrváte, zachráníte svou duši.

Chceš-li se na tento čas dobře připravit, rozjmej o tom každý den, abys prohluboval své přesvědčení o tom, jak provizorní, pomíjivé a nicotné je tvé pozemské obydlí a všechno, co je obklopuje, aby v tobě rostla neodbytná touha spočinout bezvýhradně v Tom, který je vším. Vyprošuj si od Ducha Svatého, aby tě učil hledat za vším to, co je krásné a co tě uchvacuje, Původce a Tvůrce všech hodnot, abys už nelnul k ničemu a nelpěl na ničem, co je pouze dočasným náznakem a bledým stínem nejvyšší Krávy a co by mohlo v tvém srdci v době tvé tělesné spoutanosti neoprávněně zaujmout její místo.

Patření na něho bude navěky odepřeno všem, kteří Boha ve své zpupnosti odmítají. Patří k nim na prvním místě jeho a tvůj odvěký nepřítel. Nediv se, že ti tvou důstojnost a tvou věčnou blaženost závidí. Ve své zavrženosti si našel jen jednu radost a tu nachází tehdy, když se mu podaří i tebe připravit o věčnou radost v Bohu. Proto se snaží představit ti všechno pomíjivé, jako by to bylo věčné. Snaží se tě naučit, abys hledal svou velikost v tom, co sis sám vymyslel a vytvořil, aby sis to zamiloval více než svého Boha a Pána. Kdo se takto zahledí a zamiluje do svého lidského světa, nechce ani připustit, že by mohlo existovat něco nekonečně většího. Taková představa ho naplňuje hrůzou a všemožně ji odmítá, protože s ní se hrouť celý jeho svět.

To je důvod, proč ďábel a jeho spojenci nenávidí všechno a všechny, kteří odhalují pravou podstatu falešných idolů. Ježíš tě varuje, aby ses *nedal svést*. Vystoupí nepraví proroci, kteří budou usilovat o to, abys jim dal za pravdu. Povedou sice podivuhodné řeči, ale ve skutečnosti *žijí nepořádně a jsou zaměstnání věcmi, které jim nepřisluší*. Mohou to být dokonce ti, kteří ti byli nejbližší, i *tvoji příbuzní a přátelé*, kteří s tebou sedávali u jednoho stolu. Pokud je odmítneš a *vytrváš, abys zachránil svou duši, začnou tě doslova nenávidět*, a dojde to dokonce tak daleko, že *te budou pronásledovat a vztáhnou na tebe ruce*. To je ko-

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,19–20a

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí – praví Hospodin zástupů – že po nich nezůstane kořen ani větev. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2. čtení – 2 Sol 3,7–12

Bratři! Víte, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se loptili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám samy sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejl.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnání věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně prikazujeme moci, kterou máme od Pána

Dokončení na str. 5

řen všech *povstání a válek*. Čím více se blíží čas tvého vysvobození, s tím větším úsilím se budou snažit, aby tě uchvátili.

Drž se věrně Pána. Podle jeho slov je budeš moci rozpoznat a odhalit jejich lež. *Nechod' za nimi! Z toho, co nepochází od Pána, nezůstane ani kořen, ani větev. Všichni zpupní se stanou strništěm, které onen den spálí jako pec*. Připrav se na soužení posledních dnů a vypros si od Pána milost, abys využil každé příležitosti *vydávat o něm svědectví* a obětovat své utrpení za ty, kteří ti je působí. Snad se jim pro tvé modlitby a oběti dostane od Pána milosrdenství a milost pravého poznání, aby i oni nakonec *získali svůj život*.

Pane, ty jsi mým podílem, nezanecháš mou duši v podsvětí, nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení. Ukaž mi cestu k životu, u Tebe je hojná radost, po Tvé pravici je věčná slast. ⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Zj 21,22; ⁽²⁾ srov. Zj 22,5; ⁽³⁾ Zj 21,27;

⁽⁴⁾ srov. Lk 21,28; ⁽⁵⁾ srov. Ž 16,5,8–11.

Blahoslavená Marie Luisa Merkertová

Letos v květnu bylo v polské Vratislavi beatifikováno deset alžbětánek, které mezi únorem a květnem roku 1945 položily život při obraně čistoty své, tedy i čistoty jiných žen a dívek. Všechny byly členkami kongregace, kterou v roce 1842 spoluzaložila bl. Marie Luisa Merkertová. Její počínání bylo odpovědí lásky a víry na potřeby bližních. „Být zcela naplněna Bohem bylo touhou její duše,“ shrnula lapidárně Mariino založení jedna z jejích duchovních dcer.

Rodištěm této ženy byla 21. září 1817 Nisa, tehdy německá. Německá byla i její rodina. Na rozdíl od našich současníků lidé oněch časů se křtem neotáleli a neodkládali jej na dobu z jejich pohledu příhodnější. Rodiče Merkertovi nechali svou dceru pokřtít hned nazítří.

Rok nato však postihla rodinu tragédie – zemřel její živitel Karel Antonín. Matka Barbora tak zůstala na výchovu svých dvou dcer – Matyldy a Marie – sama. Otcova smrt znamenala takřka okamžité zchudnutí. Přesto se však dívky podle matčina příkladu dokázaly dělit i o to málo, co měly, a nebyla jim nikterak cizí ani starost o potřeby nemajetných sousedů. Obě též ve svém rodném městě vychodily dívčí střední školu. Nuzáky vidávaly z okna svého domu na ulici Celna, kterak prosí trhovce na náměstí o kousek pečiva či ovoce. Někdy v té době se v nich patrně zrodila touha takovým ubožákům pomáhat.

Evropa 19. století se zmitala v hrozi- vých sociálních poměrech, kdy rapidně stoupal počet chudých a také těch pod hranicí chudoby. Bylo to dáno různými jevy, přičemž mezi ty nejhlavnější patřila změna ve výrobních procesech a s tím spojené masové stěhování obyvatelstva do měst za prací. Za prací často velmi namáhavou a mizerně placenou, dodejme. Zde, v této „bujaré chudobě“ – řečeno s Janem Zahradníčkem –, v níž se stále markantněji rozevíraly nůžky mezi bohatými a chudými, vznikalo podhoubí dělnických sociálních revolt a levicových hnutí. Zde tedy hledejme pozdější velká pnutí ve společnosti. Současně ale šlo o období zrodu celé řady nových kongregací, pro něž bylo dělnické prostředí, resp. prostředí chudiny žijící ve městech širokým manévrovacím polem působnosti; kongregací tvořených osobami, pro něž byli lidé, o které společnost neměla zájem, cílovou skupinou jejich samaritánské služby. Vzpomeňme třeba jen na působení sv. Jana Boska v Turíně mezi tamními chlupci nebo

na počínání světců, o nichž byla v tomto seriálu na stránkách Světla nejednou řeč, např. sv. Klélie Barbieriová či sv. Františka Xaverie Cabriniová. Jedna taková kongregace vznikla i v Nise a u jejího zrodu stála pozdější blahoslavená, Marie Luisa Merkertová.

Nebyla na tuto činnost sama. Pustila se do ní spolu se svou sestrou Matyldou poté, co po matčině smrti v roce 1842 prodaly veškeré své jmění, a s dalšími dvěma družkami – Františkou Wernerovou a Klárou Wolffovou. Datem založení nové kongregace je 27. září 1842. Všechny čtyři ženy tehdy před oltářem nízkého kostela sv. Jakuba a sv. Anežky složily slib nezištné pomoci všem potřebným bez ohledu na jejich původ, postavení, vyznání či pohlaví.

V dalších letech vzešla ze strany vratislavského biskupa a kléru snaha naroubovat mladičkou řeholní rodinu na kongregaci a ducha boromejek, zakladatelky dokonce započaly v této kongregaci noviciát (Marie v Litoměřicích), avšak velmi záhy pocítily, že vzdor skvělosti a úctyhodnosti boromejské řeholní rodiny se jejich představy přece jen liší. Dne 19. listopadu 1850 zahájila Marie Merkertová v Ni-

*Blahoslavená Marie Luisa Merkertová
(1817-1872)*

se organizovanou pomoc opuštěným nemocným v jejich domácnostech, což bylo v první etapě hlavním charismatem sester sv. Alžběty.

Musely překonávat nepochopení úřadů, leč i části kléru pohlížející na „šedé sestry“ či „milosrdné sestry“, jak byly nazývány, s nedůvěrou. Musely překročit několik klacků, které jim házeli pod nohy, ale vše přestály, odevzdány do Boží Prozřetelnosti. „Jsem přesvědčena, že na přímluvu sv. Alžběty bude Bůh i nadále žehnat kongregaci, která je nazvána po ní,“ říkala vždy Marie. „Vše je vůle Boží. Jsem pevně přesvědčena, že tomu tak je, jakkoli bychom měly trpět ještě více. Proto toužíme statečně a radostně pracovat a věrně sloužit Pánu.“

Dne 4. září 1859 se zúročilo několikaleté obětavé úsilí čtyř zakladatelek a jejich následovatelek a odrazilo se v uznání mladé kongregace ze strany vratislavského biskupa Heinricha Förtsera. Měsíc poté vratislavský ordinář potvrdil i statuta kongregace. První představenou Kongregace sester sv. Alžběty se stala Marie Luisa Merkertová. Pár měsíců poté, přesněji 5. května 1860, složila řeholní sliby, v nichž tradiční trojici slibu čistoty, chudoby a poslušnosti doplnil ještě slib služby nemocným a nejpotřebnějším.

První představená alžbětánek vybudovala v rodném městě svém, v rodném městě kongregace mateřinec. Jejím přičiněním pak postupně povstalo na devadesát dalších domů „šedých sester“, a to je nejprůkaznějším dokladem blahodárného působení sester a toho, jak na ně nazíraly mladé dívky, jež příklad sester ovlivnil v rozhodování, kudy mají vést své životní kroky.

Brzy pracovaly sestry ve dvanácti nemocnicích a několika pečovatelských domech, které všechny samy nechaly postavit. Jejich působnost se rozšířila do dalších osmi diecézí a všude stály v první linii.⁽¹⁾ Obzvláště cenné byly jejich služby během války, jež se v 60. letech prohnaly částí

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evropy: prusko-dánské (1864), prusko-rakouské (1866) a prusko-francouzské (1870). Sestry tehdy neúnavně pečovaly o zraněné vojáky, jimiž se polní lazarety ustavičně plnily. Jejich představená pak za to nestačila sbírat výrazy vděku od představitelů států, ať již od saského krále Jana I., nebo od pruského krále Viléma I. Tak moc si tito vysoce postavení lidé cenili nevídané péče „milosrdných sester“. Sama Matka Marie šla všem svým spolusestrám příkladem v hluboké a navýsost obětavé lásce k nemocným ubožákům. Kladla jim na srdce, aby se snažily dlít u jejich lůžek, zvláště pak u lůžek umírajících, které měly doprovázet na onen svět. To vše konala „*ke slávě Boží a pro dobro trpících*“, jak často opakovala. Nepouštěla ze zřetele ani příbuzné nemocného či pozůstalé a snažila se jim ulehčit v jejich trudném údělu.

Udivovala své okolí taktéž mimořádnou vnímavostí k potřebám druhých, přičemž nešlo pouze o nemocné, nýbrž i o děti v sirotčincích a ve školách. Organizovala rovněž kurs pro děvčata, v nichž se budoucí matky učily základům vedení domácnosti a hospodaření. „*Vždy nám kladla na srdce, aby naše kontakty a rozhovory s lidmi zvenčí, s nimiž se setkáváme díky našemu poslání, byly užitečné a měly spásnosný vliv na duše, nezůstaly bez zásluh pro věčnost*“, vzpomínala po letech jedna z jejich duchovních dcer.

S citem sobě vlastním se věnovala i chudým, jež štědrě obdarovávala. Ne však jen tak něčím, měla zásadu dávat jim výlučně to, „*co je dobré. Vždyť bychom se musely stydět, kdyby se před námi ukázal Spasitel ve starých hadrech, které jsme mu darovaly*.“ Chudáš byl pro ni obrazem Ježíše, proto s každým jednala s patřičnou úctou. Jednou věnovala prosící bosé žebračce i své vlastní boty. Zula se a do kláštera došla bosky.

Nic nedbala na své postavení a vykonávala v klášteře i ty nejposlednější práce. Možná to zní jako fráze, tak často opakovaná u představených klášterů, nicméně nejen v Mariině případě je to taktéž nezpochybnitelná pravda. Dosvědčují to vzpomínky sester, jež s obdivem konstatují, že s nimi coby s novicami třeba prala prádlo. Podobná svědectví o pokoře hovoří o tom, že Matka Marie byla nesvá z každé pochvaly, byť byla zcela oprávněná. Za-

Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

Evangelium - Lk 21,5-19

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se ne nechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: »Já jsem to!« a »Ten čas je tady!« Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ Potom jim řekl: „Povstane národ proti

národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi.

Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagogám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vyrvalostí zachráníte svou duši.“

to se radovala z každé příležitosti, kdy mohla udělat radost druhým. To jsou očitá svědectví těch, které ji dennodenně potkávaly. „*Bylo nádherné, když jsme během večerní rekreace mohly posedat u nohou naší Matky*“, vzpomíná jedna. „*Byly jsme šťastné, když jsme mohly s naší milovanou Matkou jít prát a věšet prádlo*“, vzpomínala druhá. Vzpomínaly na její lásku a dobrotu (kterou nezakalil ani nevděk obdarovávaných), jakož i na to, jak usilovně dbala na duchovní růst svých svěřenkyň, na prohlubování jejich lásky, pokory a obětavosti. Ještě na smrtelné posteli apelovala na to, aby kráčely cestou ctnosti.

V závěru života se dočkala vytouženého schválení existence kongregace z Říma - 7. června 1871 je sestřím udělil papež Pius IX. Potvrdil je pak v roce 1887 Svätý otec Lev XIII. Když 14. listopadu 1872 v Nise odevzdala Matka Marie svou du-

ši Hospodinu, oplakávalo její odchod 465 sester alžbětánek.

Pochována byla na niském Jeruzalémském hřbitově, v současnosti je její tělo uloženo v mramorovém sarkofágu v kostele sv. Jakuba a sv. Anežky. Beatifikační proces jedné ze čtyř zakladatelek Kongregace sv. Alžběty probíhal mezi lety 1985-1997. V roce 2004 podepsal Jan Pavel II. dekret o heroičnosti ctnosti Marie Luisy Merkertové a Benedikt XVI. o tři roky později podepsal dekret o zázraku na její přímluvu. Nic tedy nebránilo prohlášení Boží služebnice Marie Luisy Merkertové za blahoslavenou. Slavnostní beatifikační akt vykonal jménem papeže Benedikta kardinál Jose Saraiva Martins, prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení.

Dnes působí alžbětánky v různých koutech světa, např. i na Litvě, v Gruzii, Kazachstánu, Paraguayi, Brazílii či Tanzanii.

Pamětní deska na reholním domě v Nise věnovaná zakladatelce sester alžbětánek, blahoslavené Marii Luise Merkertové

Poznámky:

- (1) V této souvislosti nesmíme opomenout Krnov, v němž v 70. letech 19. století kosily občany města a okolí neštovice. Tehdy dal vrchní okresní lékař dr. Heinrich Husserl podnět k povolání alžbětánek z Nisy. Sestry sloužily nejprve ambulantní zdravotní péči, později působily rovněž jako zdravotní sestry v nemocnici. Jednou z prvních, které se stalo toto bohubilé počínání osudným, byla roku 1892 sestra Desidera, již sklátil tyfus. V tomto slezském městě působily 139 let, nyní slouží potřebným v Ostravě-Zábřehu.

O kázání na hoře a osmi blahoslavenstvích (3)

Bod VIII.

„Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.“ (Mt 5,8)

1. Dokonalá čistota srdce je dokonalá láska se třemi podmínkami, které uvádí sv. Pavel a jimiž jsou: „čisté srdce, dobré svědomí a upřímná víra“ (srov. 1 Tim 1,5).

a) První podmínkou je tedy *čistota srdce*, které je očištěno nejen od smrtelných hříchů, ale také, jak jen je to možné, i od všedních, a to takovým způsobem, že ačkoli zasáhnou srdce, nesetrvávají v něm a ani k nim duše nepřilne.

b) Druhou podmínkou je *dobré a klidné svědomí*, které je naplněno čistými myšlenkami i přáními a rovněž i čistými a svatými skutky.

c) Třetí podmínkou je *pravá upřímnost*, která ve vztahu s Bohem nebo bližními záleží v upřímném úmyslu srdce bez dvojakosti a podvodu. Taková čistota je nazývána čistotou srdce, neboť se zejména týká duše a vůle a následně pak prostupuje i tělo s neporušenou čistotou podle životního stavu každého, přestože u panen a zasvěcených osob je na vyšším stupni, jak říká apoštol: „na těle i duši“ se posvěcují od poskvrny ducha i těla.

2. Budu také rozvažovat, jaký vzor nám Pán Ježíš dal v této čistotě, neboť nikdy nezhřešil, a ani „kníže tohoto světa“ v něm nemohl najít nic, co by mu patřilo, ani jeho nepřátelé ho „neusvědčili z hříchu“ (srov. Jan 8 a 14). On svůj život vyplnil nečistějšími, nejsvětějšími a nejdokonalejšími skutky, v kterých nehledal nic jiného než slávu svého Otce. V něm ani „v jeho ústech nebyla nalezena lest“ (1 Petr 2,22); ten, který nenáviděl pokrytectví a předstíranou čistotu, napomínal velmi ostře slovy: „Běda vám, ... pokrytci, očišťujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti.“ (Mt 23,25) Slepí farizeové, nejdříve se očistěte uvnitř, aby pak mohla odtud vycházet čistota vnější, neboť z vnitřní čistoty srdce vychází čistota skutků, a tak jako žádný člověk nebude pít z poháru, který je uvnitř špinavý, i kdyby byl čistý zvenku, tak se ani Pán Ježíš nespokojil jen s vnější čistotou bez čistoty duše.

Rozhovor. – Nejčistší Spasiteli, jsi odleskem věčného světla, nezkaleným zrcadlem Božího působení a obrazem jeho dobrotivosti (srov. Mdr 7,26), očišť mě, prosím, ze vši mé nečistoty a ozdob mě svými ctnostmi, vnitřními i vnějšími,

abych byl navždy čistý v tvé přítomnosti. Amen.

3. Budu také rozvažovat, že odměnou této čistoty je dokonalá blaženost svatých, jak již v tomto životě, která spočívá v patření na Boha v milujícím rozjímání a radosti, tak také v životě budoucím, což je jasné patření na Boha. Proto také David říká: „Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo smí stanout na jeho svatém místě? Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě.“ (Ž 24,3–4)

Rozhovor. – Požehnaná čistoto, která jsi povýšena k takové dokonalosti! Ó moje duše, protože každá duše bude odmítnuta, která je „s hříchem a nevstoupí“ (srov. Zj 21,27) do nebe, aby viděla Boha tváří v tvář, zjednej si co nejvíce čistoty, kolik jen můžeš, abys mohla obdržet toto blažené patření. Amen.

Bod IX.

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Mt 5,9)

1. Ti, kdo skutečně působí pokoj, jsou ti, kteří se vždy snaží o smíření, ve kterém jsou čtyři stupně dokonalosti.

a) První stupeň je, když osoba ztiší sebe a podřídí své tělo duchu, své vášně rozumu a veškeré své síly všemohoucímu Bohu.

b) Druhý stupeň pak je, když je taková osoba pokojná k ostatním, a snaží se, pokud to záleží na ní, mít „pokoj se všemi lidmi“ (srov. Řím 12,18), aniž by dávala průchod neklidu, ale naopak lásce a jednotě.

c) Třetí stupeň pak je, že bude zjednávat pokoj a shodu mezi bližními a bude usilovat, aby si rozuměli.

d) Čtvrtým pak je ten hlavní, že bude usmířovat duše ostatních se všemohoucím Bohem a pomáhat jim, aby prokazovali Bohu úctu, poslušnost a tak sloužili svému Stvořiteli. Zvážím-li tedy tyto stupně pokoje, který, jak říká Písmo svaté, „převyšuje každé pomýšlení“ (Flp 4,7), budu naříkat nad jeho nedostatkem a budu prosit našeho Pána, aby mi jej daroval.

Kostel Blahoslavenství. Římskokatolický kostel nacházející se na Hoře Blahoslavenství u Galilejského moře poblíž Tabghy a Kafarna.

Rozhovor. – Bože pokoje a dokonalé lásky, daruj mi pokoj, který jsi dal apoštolům, abych ti mohl sloužit v tichosti a pokoji, a ostatní ti také mohli sloužit skrze mě, když jsem jim přinesl smíření s tebou. Amen.

2. Náš Pán Ježíš Kristus sestoupil z nebe, aby nám přinesl pokoj, a byl také nazván Králem pokoje a sám si velmi cenil tento svatý pokoj, že jím nejdříve také tak pozdravil své apoštoly, a také oni by měli stejně zdravit ostatní slovy: „Pokoj tomuto domu.“ (srov. Jan 20) Dále, aby nás usmířil se svým věčným Otcem, trpěl nesčetná pronásledování, avšak nikdy neztratil pokoj a byl v míru i s těmi, „kdo ho nenávidí“ (srov. Ž 118,7), a „skrze krev na kříži“, jak říká apoštol Pavel, „usmířil vše jak na zemi, tak v nebesích“ (srov. Kol 1,20).

Rozhovor. – Nejsvrchovanější a nejvíce pokojný vládce, protože jsi velkým výkupným získal tento pokoj, nedovol, abych ztratil jeho plody a dej, aby se ani žádné války a boje ve světě nestaly překážkou pro následování tvého pokoje. Amen.

3. Budu rovněž rozvažovat o odměně těch, kteří působí pokoj, což znamená být „Božími dětmi“. Nejdříve to, že jsou obzvláště milováni Bohem a naleznou milost být v jeho přítomnosti, neboť se mu podobají. Pak také to, že je Bůh bere pod svoji otcovskou ochranu a nazývá je svými dětmi, které ochraňuje, vede a obohacuje svými dary, a dává jim ducha pravých synů, kterými jsou nejen „nazváni“, ale jsou skutečnými „dětmi Božími“ (1 Jan 3,1). Konečně, budu rozvažovat i to, že jsou dědici Boží slávy, ve které obdrží v plnosti svoji důstojnost v celé nádheře věčného pokoje.

Rozhovor. – Jak jsou blažení ti, kdo působí pokoj a je jim darována taková důstojnost! A jak zlořečení jsou rušitelé pokoje, neboť budou nazváni syny d'ábla, se kterým mají podíl na dědictví pekla.

(Pokračování)

Zdroj: Louis de Ponte, S. J. Meditations on the mysteries of our holy Faith. Richardson and Son, London 1853. Str. 138-142. Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Ten kněz může přijít znovu

Barbara Baumgartenová se celé desetiletí modlila o to, aby její matka mohla ve svaté zpovědi zažít odpuštění a uzdravit se ze svých ran. Pán Ježíš odměnil její vytrvalou modlitbu plnou důvěry a po dlouhém odloučení zázračně znovu sblížil matku a dceru. Vypráví o tom samotná Barbara.

Narodila jsem se v roce 1957 v bavorském městě Aichach jako jedna z dvojčat. Náš otec, americký voják, zahynul při leteckém neštěstí, když maminka byla v šestém měsíci těhotenství. Jelikož nás nemohla vychovávat sama, hned po narození jsme se dostali do dětského domova. Když jsem měla asi šest let, zemřel mi bratr-dvojče na následky onemocnění a já jsem zůstala osamělá a smutná. Ale Bůh byl se mnou a navzdory mnoha utrpením všechno v mém životě obrátil k dobrému a dopřál mi velký dar víry.

Maminka měla těžký život, protože také ona velmi brzy ztratila svoji matku a později hledala štěstí ve světě, v alkoholu, ve známostech s muži atd. Žila bez Boha a často se na své cestě zklamala a byla zraněná, což časem zatvrdilo její srdce. Když jsem dospěla, snažila jsem se s ní zkontaktovat, čas od času jsem jí zavolala, ale obvykle položila telefon. Až jsem se jednoho dne s pláčem vydala k soše Panny Marie Lurdské a svěřila jí své trápení. Pak jsem v srdci pochopila: „Odpusť jí a modli se za uzdravení z jejích zranění.“ Tak jsem také udělala a dále jsem se za ni mnoho modlila a obětovala.

Jednoho dne, když jsem jí zavolala, bylo to v roce 2017, uslyšela jsem jen: „Vola-

Barbara s maminkou

Aichach

ný účastník je nedostupný.“ Polekala jsem se a přemýšlela jsem: „Jak ji mohu najít? Je vůbec naživu, anebo již zemřela?“ Nevěděla jsem, jak a kde ji mám hledat. Ve své úzkosti jsem Ježíši řekla: „Pokud ještě žije a pokud chceš, abych ji připravila na věčnost tím, že se smírím s tebou, pomoz mi ji najít.“ Již pět týdnů nato někdo zazvonil u mých dveří. Stála tam Margit, moje bývalá vrchní sestra z práce, která mě po dvaceti letech hledání konečně našla. Neměla jsem slov. Během této návštěvy jsme hovořily i o mé matce. Margit slíbila, že mi pomůže s hledáním, protože jako vedoucí ošetřovatelka měla mnoho kontaktů.

Po několika dnech jsem dostala zprávu: „Našla jsem tvoji matku, žije v nedalekém domově důchodců, je na vozičku a potřebuje péči.“ Téměř dva týdny jsem se v modlitbě připravovala na setkání s maminkou. Celá rozrušená a s velkým

vypětím jsem vstoupila do jejího pokoje. Ale pak jsem z jejího pohledu vyčetla, že Bůh v ní již něco změnil. Byla srdečná, vlídná a laskavá a byla velmi ráda, že mě vidí. Během našeho rozhovoru jsem jí totiž řekla, že jsem jí v Ježíšově jménu z celého srdce odpustila. Vděčně mi odpověděla, že je to ode mne milé a že ji to činí šťastnou. Slíbila jsem jí, že ji od této chvíle budu navštěvovat častěji. Navíc jsem přece jen dala Ježíšovi slib, že pokud ji najdu, připravím ji na smíření s Bohem ve svaté zpovědi.

Při jedné z následujících návštěv jsem se dozvěděla, že moje matka se od svých patnácti let nezpovídala, a cítila jsem, že má velký strach udělat tento krok. V lednu 2020 se zdálo, že už nadešel čas smířit se s Bohem. Ale když jsem přivedla kněze, najednou změnila názor a zpovídat se už nechtěla.

Pak přišlo období pandemie a já jsem se dozvěděla, že moje maminka se nakazila koronavirem a nesmí přijímat návštěvy. Když jsem se doslechla, že již zemřelo osmnáct obyvatel z tohoto domova, prosila jsem Ježíše: „Prosím, nechej moji maminku žít a dej jí milost, aby přece jen mohla přijmout svátosti!“ K úžasu všech moje matka neměla žádné příznaky nemoci, ačkoli její testy na covid byly opakovaně pozitivní. Když jsem ji potom v červnu znovu mohla navštívit, sama vyjádřila touhu vykonat svatou zpověď. Vyžádala si jistého kněze, jehož kdysi potkala, ale ten již několik let působí v Berlíně, vzdáleném od nás 6 hodin jízdy autem. Navzdory tomu mu zavolala a vyložila mu naši situaci. Slíbil, že se nám ozve, kdy bude mít nejbližší cestu. A to se také i stalo asi o měsíc později.

Dne 3. července 2020 jsme se spolu vydali za maminkou. Po dvaasedmdesáti (!) letech se moje maminka smířila s Bohem. Byla to opravdu velká událost. Po svaté zpovědi mi kněz řekl: „Jak velkou milost dal dnes Pán tvé matce! Smiloval se nad ní a to byl dar za všechny tvoje modlitby, oběti a utrpení.“ Maminka byla šťastná, ale myslím, že já jsem byla snad ještě šťastnější. Vnímám, že tato milost jí velmi pomáhá. Je spokojená a nedávno mi řekla, že ten kněz může znova někdy přijet. Jak velké vítězství milosti!

*Z Vítězství Srdce 141/2021
přeložil a upravil -dd-*

Svátost pomazání nemocných - duchovní i tělesná posila

Několik svědectví z misí Rodiny Panny Marie o mocném působení svátosti pomazání nemocných. Kež nás následující příběhy povzbudí a posílí naši víru a důvěru v moc svátostí!

Sestra Gertrud již více než 27 let působí jako misionářka na východě. Ze svých bohatých misijních zkušeností nám napsala:

Při adoraci jsem si vzpomněla na jednu událost z roku 2005, která se odehrála v městě Ufa v Baškirsku. Na misijní stanici v Alexejevce zavolala neznámá žena pravoslavného vyznání. Byla sklíčená a řekla nám, že její maminka, katolička, již tři týdny umírá. Páter Johannes se spolu s námi vydal do několikamilionového města Ufa, vzdáleného od Alexejevky 50 km. Tak jsme v jednom panelovém domě našli byt těchto pravoslavných věřících. Přijala nás žena, která nám telefonovala, a vysvětlila:

P. Johannes Nepomuk, 33letý novokněz z Tyrolska, hned po své primici v roce 1994 odcestoval do Baškirska. Zde skutečně průkopnickou prací spolu s bratřími a sestrami vybudoval misijní stanici v Alexejevce. Byl misionářem tělem i duší. Ročně procestoval až 50 000 km, jen aby mohl pravidelně přinášet svátosti věřícím ve své farnosti, v té době velké jako Švýcarsko. Neúnavně pracoval až do roku 2010, kdy si ho Pán povolal k sobě. Zde vidíme P. Johannese se sestrou Imeldou, která v letech 2000–2001 rovněž působila v Alexejevce a která ho v roce 2019 následovala na věčnost.

V městě Okt'abrskij, vzdáleném dvě hodiny cesty autem, tyto čtyři ženy spolu s několika dalšími babičkami vděčně přijaly svátost pomazání nemocných. Ve svém životě velmi vytrpěly a některé z nich neviděly kněze celá desetiletí.

vala: „Maminka už dlouho nevnímá a je dost neklidná. Nedávno mi jedna známá - tady u maminky - navrhla: »Tak zavolej katolického kněze.« Tehdy maminka najednou otevřela oči a jasně řekla: »Katolického kněze.« Nato znovu upadla do bezvědomí. S touto mojí známou jsme pak hledaly adresu katolického kostela, a tak jsem vás našla a zavolala vám.“

Když jsme vstoupili do pokoje umírající ženy, našli jsme ji skutečně v bezvědomí. Když jí však P. Johannes řekl: „Jsem katolický kněz a přináším vám pomazání nemocných a Pána Ježíše, jeho odpuštění a jeho útěchu,“ žena se okamžitě probudila a reagovala. Ale nejen to. S jasnou myslí se tato stará žena vyzpovídala a potom přijala pomazání nemocných a také Ježíše ve svaté Eucharistii. Všechno při plném vědomí! Když jsme se loučili, byla klidná a zcela vyrovnaná. Ještě tu noc, jak jsme se dozvěděli, se vrátila zpět domů - odešla k nebeskému Otci. Druhý den nám její dcera oznámila, že „docela uvolněná, s pěkným a klidným výrazem ve tváři pak usnula.“ A upřímně dodala: „Kdybych jen dříve pochopila, že moje matka potřebuje dar této svátosti, byla bych vyhledala kněze již mnohem dříve!“

DVANÁCT DNÍ V KÓMATU

Z Uruguaye píše P. Francisco: „Byl to zázrak! Náš přítel Juan získal díky pomazání nemocných nový život. Svědectví o tom vydává on sám.“

Jmenuji se Juan Ponce de León a narodil jsem se v roce 1976 v Uruguayi. Po sedmi letech známosti jsem se 2. února 2010 civilně oženil s Rosinou Vargasovou a tři dny poté, 5. února, se měl konat náš církevní sňatek. Náhle jsem však dostal horečku a lékař mi řekl, že mám v krvi příliš málo kyslíku, takže svatba by byla možná jen s kyslíkovým přístrojem. To se však nestalo, protože brzy na mě převezli do nemocnice Británico

v Montevideu, kde jsem ve stavu úplného vyčerpání ztratil vědomí. Můj stav se rapidně zhoršoval, a tak mě přeložili na jednotku intenzivní péče. Druhou noc, jen několik hodin před plánovanou svatbou, jsem měl zástavu srdce a museli mě oživovat. Plicní edém způsobil kolaps plic a bylo velmi pravděpodobné, že v následujících hodinách zemřu. Oznámili to také příbuzným z obou stran naší velké rodiny – obě jsou katolické a hluboce věřící – když mě 5. února navštívili. Byl to den naší plánované svatby. Nemohli udělat nic jiného, jen vyzvat všechny příbuzné a přátele, aby vytvořil „modlitební řetěz“ a úpěnlivě prosili o mé uzdravení.

Juan a Rosina ve svatební den

Mně se tehdy zdálo, jako bych měl na nohou přivázané závaží a topil se ve vodě. Zároveň jsem měl pocit, že mě něco tahá za vlasy a zachraňuje. Tento zázrak se bezpochyby stal díky mnoha modlitbám, ale zejména díky svátosti pomazání nemocných. Přesně v den naší odvolané svatby přišel P. Francisco a udělil mi tuto svátost. Navzdory tomu, že jsem nebyl při vědomí, milost této svátosti naplno působila. Když P. Francisco vyšel z pokoje jednotky intenzivní péče, svými povzbudivými slovy dodal mým příbuzným novou důvěru. Daroval jim obrázek *Mat-*

Rosina s dětmi

ky všech národů s modlitbou „*Pane Ježíši Kriste...*“ a všichni společně prosili nebe o moje uzdravení. Když jsem se po dvanácti dnech probral z kómatu, první věc, která mě upoutala, byla socha Panny Marie, a ta jako by mi říkala: „Přinesli jsme tě opět na zem.“ Potom jsem viděl několik lékařů, kteří na monitoru kontrolovali nějaké hodnoty, divili se a s radostí konstatovali, že se zotavuji. Diagnostikovali mi hantavirus, který přenáší polní myši a který ve většině těžkých případů, jakým byl i ten můj, způsobuje smrt. Já jsem se však zotavoval nečekaně rychle. S téměř tříměsíčním zpožděním jsem nakonec mohl 30. dubna 2010 přivést svoji Rosinu před oltář. Dnes, po bezmála dvanácti letech, máme čtyři děti a vždy, když se na ně podívám, děkuji Pánu Bohu a Panně Marii, že mi dali druhou šanci žít.

ŽIVOT OHROŽUJÍCÍ ABSCES

Sestra Pierina z Domu ustavičného klánnění *Casa Maria* v italském městečku Civitella vyprávěla o jednom dojmavém příkladu o síle svátosti pomazání nemocných:

Během prvního tvrdého lockdownu na jaře 2020 jsem se delší dobu zdržela doma v rodném bavorském Frasdorfu, kde jsem v místní pekárně potkala pekaře Konrada Webera, spolužáka ze základní školy. I s jeho manželkou Larisou jsme se rychle dali do řeči a hovořili jsme i o víře. Konrad, přímý a upřímný člověk se srdcem na správném místě, okamžitě souhlasil, že na pultě jeho pekárny budou od teď vystaveny obrázky *Matky všech národů*. Když jsem kupovala chléb a preclíky, čas od času si mi postěžoval, že ho velice bolí nohy, že často nemůže spát a že mu to všechno pořádně „leze na nervy“. Časem byly bolesti stále silnější, téměř nesnesitelné; chodil od lékaře k lékaři, ale ani po četných vyšetřeních nic nenašli. Slíbila jsem mu, že i když už budu zpátky v Civitelle, tak se za něho budu nadále modlit.

Když mi Konrad jednoho večera začátkem října 2020 zavolał, jeho slova mě zalarmovala: „Jsem v nemocnici v Rosenheimu a zítra ráno o šesté mě čeká velmi těžká operace. V levém stehnu mi našli absces s rozměry 19 × 9 × 7 cm, který sahá až ke kosti, a hodnoty zánětu jsou zatím nejvyšší, jaké kdy lékař viděl. Hroží, že

Konrad Weber

mi budou muset amputovat nohu, pokud se jim vůbec podaří zachránit mi život.“

„Konrade,“ řekla jsem mu do telefonu, „nechtěl bys přijmout pomazání nemocných? Bylo by to velké požehnání právě v této život ohrožující situaci. I já jsem ho již dvakrát přijala, když jsem byla vážně nemocná, a pak se můj zdravotní stav začal zlepšovat.“

„K tomu potřebuji kněze a já už nemám žádnou sílu nějakého hledat,“ odpověděl mi můj přítel. Tak jsem Konradovi poradila, aby se často modlil modlitbu odevzdanosti „*Ježíši, odevzdávám se ti, ty se postarej*“, a slíbila jsem mu, že kněze

Kostel svaté Markéty, Frasdorf, Horní Bavorsko

najdu. To jsem také udělala. Později mi Konrad vyprávěl: „Bylo 22.30, když jsem přijal očekávanou svátost, a kněz se potom se mnou nadále modlil. Pocítil jsem takovou úlevu, jako by mi z ramen spadlo několik pytlů mouky. Mohl jsem se volně nadechnout a strach před operací zmizel, ba dokonce jsem zůstal plný důvěry a pokoje. Nohu se nakonec podařilo zachránit a lékař mi po úspěšné operaci řekl, že bez zákroku by mi zůstaly maximálně tři hodiny života. Odstraněný absces byl plný hnisu – téměř třičtvrtě litru – a všechny orgány již byly postiženy.“

Děti z lesní školky Riederling se v pekárně Konrada Webera učí péct typické bavorské preclíky

Důvěra v pomazání nemocných v této beznadějně situaci přinesla Konradovi kromě navrácení zdraví i něco důležitějšího, jak mi sám řekl: „Jsem velice vděčný a asi jsem skutečně potřeboval tento Boží náznak. Od té doby se mi mnohé zlepšilo – podnikání, finance, ale především víra. Každý den se modlím růženec a všímám si, že moje láska k Ježíši neustále roste. Nikdy by mě nenapadlo, že se může něco takového stát! Najednou je ze mne úplně jiný člověk. Našel jsem si nové přátele, kteří jsou mi oporou, a navíc můj strach ze smrti zcela zmizel.“

Samotnou sestru Pierinu tato příhoda velmi povzbudila: „Již dvacet let působím jako katecheta v oblasti Abruzzo v městě Civitella, rovněž pomáhám v rodinné pastoraci a pracuji se staršími lidmi. Často během návštěv rodin a domácností vyprávím Konradův příběh. Díky němu a mé osobní zkušenosti s pomazáním nemocných mi od toho okamžiku mnohem více leží na srdci, aby lidé ztratili strach z této svátosti a využívali ji mnohem přirozeněji a bez toho, aby museli hned myslet na smrt.“

KORONAVIRUS

Do Kláštera Božího milosrdenství v Nových Hradech přišel Dmytro Romanovský poprvé v roce 2016. Byl tehdy seminaristou diecéze Hradec Králové a o rok později nás⁽¹⁾ pozval na svou primici. Dne 25. prosince 2021, již jako 31letý správce farnosti Čáslav, se s námi opět telefonicky spojil, aby nám popřál požehnané Vánoce. Sestra Terezie, rodačka z Nitry, ho následně poprosila, aby se se čtenáři časopisu *Vítazstvo Srdca* podělil o to, co jí vyprávěl.

Denně jsme svědky těžkého boje proti koronaviru. Lékařská věda nabízí všemožné prostředky v boji o lidský život. My křesťané bychom však neměli zapomínat na současně probíhající duchovní boj o duše. Tady nám sám Spasitel nabízí mimořádně účinné prostředky – svátosti. Svědectví P. Dmytra je výmluvné:

Jako kněz jsem si všiml, že většina lidí je skutečně vystrašená. Když na tento virus umírají lidé z okolí, mnozí potlačují svůj obrovský strach nákupy, zabezpečováním si základních lidských potřeb. Na druhé straně jim tentýž strach brání přijít do kostela, přijmout svátosti anebo zavolat kněze k sobě domů. „Vždyť Bůh přece chápe tuto těžkou situaci, v níž se nacházíme,“ ospravedlňují se. Toto je to, co mám na mysli pod pojmem duchovní boj. Takto se už člověk více nesetkává s Bohem, který působí prostřednictvím svátostí.

S tímto vědomím a po mnoha modlitbách jsem v září 2020 uděloval svátost pomazání nemocných přímo věřícím své farnosti. V té době se poněkud zmírnily

Dmytro Romanovský (vlevo) ještě jako seminarista na primici svého spolubratra z Nových Hradů Martina Bráchy v Klášteře Božího milosrdenství

restrikce a do kostela mohlo opět přijít více věřících. Vysvětlil jsem jim, že pomazání nemocných se může udělovat v pokročilém věku, v nemoci, před operací, ale i v případě ohrožení života.

P. Dmytro jako novokněz při udělování pomazání nemocných

Vzhledem k současnému bezprostřednímu ohrožení koronavirem jsem se rozhodl udělovat tuto svátost takřkajíc preventivně, protože každý může být ze dne na den ohrožený na životě. Své počínání jsem zároveň vnímal jako projev důvěry v Boží moc působící prostřednictvím svátostí. Po tomto vysvětlení jsem udělil pomazání nemocných všem, kdo si to upřímně přáli: starým, mladým, ba dokonce i dětem, které se již vyzpovídaly a byly u prvního svátého přijímání, protože i mezi nimi jsou případy onemocnění s těžkým průběhem.

Tehdy na podzim roku 2020 přijalo pomazání nemocných několik desítek věřících. V říjnu 2021 jich přišlo více než 100, přičemž v naší farnosti chodí na nedělní mše svaté pouze kolem 150 věřících. Víte, co mohu dnes s jistotou konstatovat? A je to pro mne velmi důležité: Ani jeden z mých farníků, kteří dosud přijali pomazání nemocných, nezemřel na koronavirus! Jsem nesmírně vděčný Bohu za toto potvrzení, že Ježíš nám skutečně pomáhá a že se můžeme spolehnout na jeho božské uzdravující prostředky pro tělo i duši. Sám tímto povzbuzen chci dodat odvahu také všem ostatním kněžím, aby často udělovali svátost pomazání nemocných jako lék pro duši, jako prostředek spásy a také jako posilu.

*Z Vítazstvo Srdca 144/2022
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili redakci slovenského časopisu *Vítazstvo Srdca*. [pozn překl.]

Když přijde Pán

Apoštolské sestry Rodiny Panny Marie působí od roku 1993 v městě Talmenka v altajské oblasti na Sibiři. Během těchto let měly možnost spolu s kněžími doprovázet mnohé nemocné a umírající lidi. K posílení víry a jako povzbuzení nám přinášejí následující výjimečné zážitky, spojené se svátostí pomazání nemocných.

Našel pokoj

Před pěti lety jsme poznaly 87letého Viktora Hammerschmidta ve vesnici Zajcevo, která patří k naší farnosti Talmenka. Byl již léta nemocný a nyní cítil, že se blíží jeho konec. Život mu ztěžoval velký neklid. Jeho situace byla pro něho již samo o sobě dost těžká, když ležel sám s velkými bolestmi na úzké pohovce ve svém domě, ale ještě nesnesitelnějším byl pro něho příšerný strach, který mu namlouval, že Bůh mu neodpustí. Proto byl celý zatrpklý a bouřil se proti blížící se smrti. Jeho švagrová ho opatrovala, jak nejlépe dovedla, a také jeho dcera Kateřina ho navštěvovala tak často, jak jen mohla. Avšak teď, když mu již žádný lékař nedokázal pomoci, všichni kolem něho se cítili bezmocní a nevěděli si rady – jedna věřící z farnosti si všimla, jak je Kateřina smutná, a zeptala se jí, co se děje. Když se dozvěděla, co tato rodina prožívá, dala jí dobrou radu: „Zavolejte kněze.“ Viktor byl ještě jako dítě pokřtěn, ale jako katolík svoji víru nepraktikoval. Do konce – jako většina jeho kolegů v práci – se stal komunistou a své manželce Marii zakázal učit děti modlit se.

Když v polovině července 2016 přišel P. Ján Svorad k Viktorovi, ještě trochu slyšel a kývnutím hlavy dokázal reagovat na jednotlivá slova.

On sám si přál, aby přišel kněz. Nikdy v životě se nezpovídal. Po nějaké době, kdy byl s ním P. Ján Svorad sám, zavolal příbuzné a nás sestry do světničky a mohli jsme být přítomni při udělování svátosti pomazání nemocných. Co se dělo ve Viktorově srdci, neví nikdo. Avšak účinek svátosti byl ohromující. Nastala úplná proměna, do pokoje nemocného vstoupil klid. Viktor se uklidnil a z ničeho nic dokázal svoji smrt přijmout. Příbuzní rádi následovali náš příklad a u jeho postele se spolu s námi modlili korunku Božího milosrdenství.

Když P. Jána Svorada potom zavolali na pohřeb, zesnulý byl v otevřené truhle doma na dvoře. Byl slunečný, ne příliš horký letní den na začátku srpna. Na dvoře se sešlo asi 50 příbuzných a sousedů, avšak jen hrstka z nich byla praktikujícími věřícími. Všichni ostatní buď zažili katolický pohřeb zřídka, anebo ho nezažili ještě nikdy. Když kněz začal se slavností, nastalo naprosté ticho. Na celém smutečním shromáždění až hmatatelně spočíval po-

Otec Thomas Höhle a Ves Thekla

koj – bylo to něco velmi mimořádného. Když potom P. Ján Svorad skončil modlitbu a vešel do domu, aby si odložil liturgické roucho, zůstalo mezi těmi, kteří stáli venku, úplné ticho. To jsme do té doby ještě nikdy nezažily. Jednohlasně se zeptali, zda bychom se my nemohly modlit dále. To jsme, samozřejmě, udělaly rády a modlily jsme se, dokud nebylo tělo zemřelého přeneseno na hřbitov. Byl to jeden z „nejkrásnějších“, nejpokojnějších pohřbů, které jsme v misií zažili – a to všechno díky svátostem; jejich prostřednictvím sám Pán jako lékař přišel ke svému nemocnému dítěti, aby jako lék daroval sebe samého.

Kateřina, Viktorova dcera, okamžitě pochopila, že jen Bůh mohl takovýmto způsobem a tak rychle změnit jejího otce. Hned po jeho smrti začala pravidelně přicházet na mši svatou a snažila se poznat modlitby a katechismus. Již po svých prvních návštěvách kostela řekla sestře Tereze: „Celý týden žiji ze mše svaté. Je obrovský rozdíl mezi obdobím, kdy jsem ještě nechodila do kostela, a mezi tím, jak je to nyní. Na duši jsem omládlá určitě o deset let.“

Mezitím už Kateřina přijala svátost smíření a první svaté přijímání a v červnu 2021 s velkou radostí i svátost biřmování.

Bůh jí daroval život

Bylo to v jistý první pátek roku 1997. Otce Thomase Höhleho, původem z Berlína a tehdejšího faráře Talmenky, zavolali k umírající ženě do vesničky Kuročki-no, vzdálené asi třicet kilometrů. Theklu Heinemannovou jsme znali velmi dobře, protože jsme každou neděli cestovali do této vesnice, kde žili převážně ruští Němci.

Vesnice Zajcevo

Ves Thekla, jak jsme ji všichni nazývali, byla hluboce věřící žena, která vždy toužebně očekávala neděli, aby mohla jít na mši svatou. Jednou nám svěřila své tajemství: „Když v neděli přijmu svaté přijímání, do středy setrávám v díkůvzdání a od středy se opět připravuji na přijetí svatého přijímání v neděli.“

Onen první pátek 76letou Theklu postihla mozková příhoda. Sotva jsme se to dozvěděli, hned jsme s otcem Thomasem pospíchali za ní. Když jsme byli na místě, věřící se už modlili modlitby za umírající a všude hořely svíce. Bylo vidět, že Ves Thekla umírá. Byla již v bezvědomí. Otec Thomas jí udělil svátost pomazání nemocných, ale svaté přijímání už přijmout nedokázala. Pak jsme se s ní rozloučili – mysleli jsme si, že navždy. Ale navzdory všem očekáváním to bylo jinak! Následujícího dne se Ves Thekla po mnoha hodinách hlubokého spánku znovu probudila.

Ještě nedávno její dcera Róza se slzami vděčnosti opakovala: „Byl to opravdu zázrak! Všichni to tak viděli. Nikdo by si tehdy nebyl pomyslel, že další den bude ještě žít.“

Když jsme ji dva dny nato navštívili, seděla na posteli, byla při plném vědomí a hovořila s námi. Všichni, kdo to zažili, její rodina, sousedé a i ona sama, byli stejného mínění: „Byl to skutečně zázrak“, Pán Bůh jí prostřednictvím svátosti pomazání nemocných znovu daroval život. Ves Thekla se zotavila a žila dalších 12 let. V roce 1999 vycestovala se svojí

Thekla (vpravo) v kruhu své rodiny v Německu

dcerou do Německa, kde potom 8. července 2009 už skutečně odešla na věčnost.

Nyní již znám cestu

V létě 1994 doprovázela sestra Maria Hildegard biskupa Josefa Wertha a otce Thomase na misijní cestě do města Kamen-na-Obi, vzdáleného pět hodin cesty vlakem. Už tři roky byl biskup Werth apoštolickým administrátorem tehdy největší diecéze na světě se sídlem v Novosibirsku.

Jak mnozí rusko-němečtí katolíci, tak věřící tohoto města již dlouho neviděli žádného kněze. Požádali tedy biskupa Wertha, aby je navštívil, protože toužili po svátostech. Jelikož v širokém okolí nebyl žádný katolický kostel, celebrou biskup Werth s otcem Thomasem mši svatou v soukromém domě, kde se shromáždili mnozí věřící. Potom biskupovi vyprávěli

o jedné staré ženě, která už léta leží na posteli, již nemluví a ani nereaguje, ale ani zemřít nemůže. Biskup se rozhodl tuto ženu jménem Perpetua okamžitě navštívit a udělit jí svátosti.

V domě stařenky poprosil sestru Marii Hildegardu, aby se společně s příbuznými modlila ve vedlejším pokoji růžencem, zatímco on se pokusí nemocnou vyzpovídat. Jelikož to však nebylo možné, zavolal přítomné do stařenčina pokoje, kde jí udělil svátost pomazání nemocných. Na jazyk jí položil i malý kousek hostie, kterou však ona, žel, nedokázala spolknout. Biskupa to očividně trápilo a ptal se, zda tady konal správně, v Božím duchu. Pro to vnitřně prosil Pána o znamení.

Když se tento krátký, jednoduchý, ale dojemný obřad skončil, přistoupila sestra Maria Hildegard k posteli stařenky Perpetuy, aby se s ní rozloučila jejich obvyklým pozdravem „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“, a přitom se k ní sklonila. V tom okamžiku Perpetua otevřela oči a oběma rukama sáhla po misijním kříži, který naše sestry misionářky nosí na hrudi, a políbila ho. Všichni byli překvapeni a užaslí. Pro biskupa to však bylo znamení, o které prosil.

Dva týdny nato biskupu Josefovi Werthovi do Novosibirska zavolali příbuzní této staré ženy a oznámili mu následující skutečnost: „Hned po vašem odchodu se Perpetua najednou postavila, udělala pár kroků a řekla: »Nyní již znám cestu.« Uložili ji znovu do postele, kde od té chvíle opět bez pohnutí ležela, až dočud deset dnů nato nezemřela.“

*Z Vítězstvo Srdca 144/2022
přeložil a upravil -dd-*

Biskup Josef Werth v roce 1997 při rozhovoru s bábuškami

Staří jsou světlem pro ostatní

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

narození (srov. Jan 3,3–8). Jestliže první zrození bylo zrozením na zemi, toto druhé je zrozením v nebi. Ne náhodou apoštol Pavel v textu, který jsme četli na začátku, mluví o porodních bolestech (srov. Řím 8,22). Stejně jako po vyjití z matčina lůna jsme to stále my, tatáž lidská bytost, která byla v lůně, tak se po smrti rodíme do nebe, do Božího prostoru, a jsme to stále my, kteří jsme chodili po této zemi. Podobně jako tomu bylo s Ježíšem: Zmrtvýchvstalý je stále Ježíšem: neztrácí své lidství, svou žitou zkušenost, ba ani svou tělesnost, ne, protože bez ní by už nebyl on, nebyl by Ježíš: tedy se svým lidstvím, se svou žitou zkušeností.

O tom nám vypráví zkušenost učedníků, kterým se zjevoval čtyřicet dní po svém vzkříšení. Pán ukazuje rány, které zpečetily jeho oběť, ale ty už nejsou ošklivostí bolestně vytrpěné skličivosti, nyní jsou nemsazatelným důkazem jeho věrné lásky až do konce. Vzkříšený Ježíš se svým tělem žije v trinitární Boží intimitě! A v ní neztrácí paměť, nepouští svou historii, neruší vztahy, v nichž žil na zemi. Svým přátelům slíbil: „Až odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás s sebou, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ (Jan 14,3) Odešel, aby nám všem připravil místo, a když ho připravil, přijde. Nepřijde jen na konci pro všechny, ale pokaždé pro každého z nás. Přijde nás hledat, aby nás přivedl k sobě. V tomto smyslu je smrt krokem k setkání s Ježíšem, který na mě čeká, aby mě přivedl k sobě.

Vzkříšený žije v Božím světě, kde je místo pro každého, kde se tvoří nová země a buduje nebeské město, konečný příbytek člověka. Tuto proměnu naší smrtelné tělesnosti si neumíme představit, ale jsme si jisti, že díky ní zůstanou naše tváře rozpoznatelné a my budeme moci zůstat lidmi i v Božím nebi. Umožní nám to podílet se s povzneseným citem na nekonečném a blaženém rozkvětu Božího stvořitelského činu, jehož nekonečná tajemství zažijeme na vlastní kůži.

Když Ježíš mluví o Božím království, popisuje ho jako svatební hostinu, jako večírek s přáteli, jako práci, která dělá dům dokonalým: nebo překvapení, díky nimž je úroda bohatší než setba. Když bereme vážně slova evangelia o království, umožňuje nám naše vnímavost těšit se z Božího působení a tvůrčí lásky a uvádí nás do souladu s nebyvalým cílem života, který zaséváme. Ve stáří, drazí přátelé,

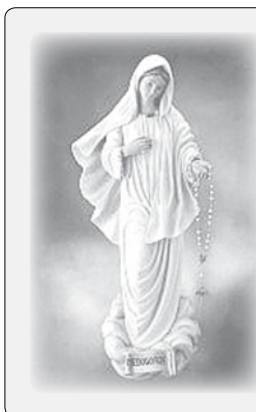

a to mluvím ke „starcům“ a „stařenám“, ve stáří nabývá na důležitosti tolik „detailů“, z nichž se skládá život – pohlazení, úsměv, gesto, oceněná práce, nečekané překvapení, pohostinná veselost, věrné pouto. S blížícím se loučením se nám definitivně vyjasní to nejdůležitější ze života, čeho si nejvíce vážíme. Tato moudrost stáří je místem našeho zrození, které osvětluje život dětí, mladých

lidí, dospělých a celé komunity. My „staří“ bychom měli být pro druhé tímto světlem. Celý náš život se jeví jako semínko, které musí být pohřbeno, aby se zrodil jeho květ a plod. Zrodí se spolu se vším ostatním na světě. Ne bez porodních bolestí, ne bez bolesti, ale narodí se (srov. Jan 16,21–23). A život vzkříšeného těla bude stokrát a tisíckrát živější, než jsme zakusili na této zemi (srov. Mk 10,28–31).

Vzkříšený Pán ne náhodou čeká na apoštoly u jezera, opéká rybu (srov. Jan 21,9) a pak jim ji nabízí. Toto gesto starostlivé lásky nám dává nahlédnout, co nás čeká, až přejdeme na druhý břeh. Ano, milí bratři a sestry, zvláště vy staří lidé, to nejlepší ze života je stále k vidění. „Ale my jsme staří, co ještě potřebujeme vidět?“ To nejlepší, protože to nejlepší ze života teprve přijde. Doufejme v tuto plnost života, která nás všechny čeká, až nás Bůh povolá. Kéž nám Matka Páně a naše Matka, která nás předešla do nebe, navrátí rozechvění z čekání, protože to není čekání v narkóze, není to čekání znužené, ne, je to čekání s rozechvěním: „Kdy přijde Bůh? Kdy tam budu moci odejít?“ Je tu i trochu strachu, protože nevím, co tento přechod znamená, a projít těmito dveřmi vyvolává trochu strachu, ale vždy je tu ruka Boží, která vás vede vpřed, a jakmile projdete dveřmi, nastane oslava. Buďme pozorní, milí „staří muži“ a milé „staré ženy“, buďme pozorní, on na nás čeká, jen jeden přechod a pak oslava.

Přeložil Petr Vacík,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Nejvyšší mi dovolí, abych byla s vámi a abych vám byla radostí a cestou v naději, protože lidstvo se rozhodlo pro smrt. Proto mě poslal, abych vás poučovala, že bez Boha nemáte budoucnosti. Buďte, dítko, nástroji lásky pro všechny ty, kteří nepoznali Boha lásky. Svědčte radostně o své víře a neztrácejte naději v proměnu lidského srdce. Já jsem s vámi a žehnám vás svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. října 2022

Pondělí 14. 11. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Korda o exorcismu – lékař a kněz **6:55** Flétny nad Oslavou **7:50** Arbitráž **8:15** Buon giorno s Františkem **9:10** Outdoor Films s Lukášem Jasenským: Makalu – Himaláje **10:45** Mezi pražci (110. díl): Listopad 2022 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy **13:20** Sýrie – zbytek jeho lidu **14:00** Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **15:00** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol **15:10** Filipínské Rugby – hra o život **16:00** V souvislostech **16:20** V pohorách po horách: Tlstá – Velká Fatra **16:30** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Tvůrce tvoří tvůrce (Kde je člověk?) **18:05** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:10** Světloňoši: Pověsti z Hornolidečska **18:15** S NOACHem po Izraeli **18:45** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **19:25** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** K jádru věci [L] **21:35** Poutníci času: S Martinem Jiráskem **21:55** Harfa Noemova: L. v. Beethoven – 9. symfonie **22:15** Nebe nad hlavou **22:30** Kulatý stůl: Mezigenerační dialogy **0:00** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha – Spořilov, kostel sv. Anežky České **0:20** Karol Herian – významný odborník a vzácný přítel **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 11. 2022

6:05 Cesta k andělům: Miloš Bok – dirigent a skladatel **6:55** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Mistříňanka – 2. část **7:25** Buon giorno s Františkem **8:10** Na mezí ticha a tmy **9:10** V souvislostech **9:35** Velké ticho v Poličanech **9:55** Noční univerzita: Markéta Kutilová – Co nového v Arménii, Sýrii a IS **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Groteský Bustera Keatona: Frigo, oběť krvinných msty **14:10** Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená **15:15** Flešbky – Godzone podcast (1. díl): Eduard Filo – Čaká nás ranokřesťanské období **15:45** Setkání: Jiří Horák – Velehrad **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Galerie ve Velké Rači **16:40** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **17:00** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **17:05** Dokořán: S Barborou Černoškovou **18:05** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:10** Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách: Pověsti z Hornolidečska **18:20** Bratr oheň: Ve jménu Ježíše **18:50** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **19:15** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **19:25** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Výpravy do divočiny [L] **21:30** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **22:30** Má vlast: Prostějov I. **23:15** Terra Santa News: 9. 11. 2022 **23:35** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti **0:10** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 11. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Fuchs – filosof **6:55** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2022 **7:20** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Tvůrce tvoří tvůrce (Kde je člověk?) **8:40** Skleněná múza **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Hrdza na Crossroads 2021 **10:40** Toulky po Slovensku – Kremnica **10:55** Jan Bula – mučednická smrt a proces blahověření **11:15** V pohorách po horách: Adršpašské skalní město **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Panny Marie, Hvězdy evangelizace: Břeve [L] **13:20** 10 let s holubicí **14:05** K jádru věci **15:10** V pohorách po horách: Minčol – Martinské hole **15:20** ARTBITR – Kulturní magazín: Jiří Špinka – «Dřevěný čas» **15:30** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2022 **16:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **17:25** Lednický park vypravuje **18:05** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:10** Pověst o velikém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska **18:15** Strýček Emu **18:25** Klapka: S Alenou Krejčovou **19:25** Terra Santa News: 16. 11. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: Jeroným Klimeš – Teocentrismus [P] **23:30** Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy **0:00** Generální audience papeže Františka **0:20** Cénakolo: Svědectví o lásce, milosrdenství a přátelství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 11. 2022

6:05 Kulatý stůl: Mezigenerační dialogy **7:30** Terra Santa News: 16. 11. 2022 **7:50** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **9:00** Stopy ve sněhu **9:55** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **10:00** Mše svatá na poděkování Bohu a sv. Anežce České za dar svobody: Praha, kostel Panny Marie Sněžné [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Církev a Revoluce: debata o roli církve v listopadových událostech 1989 **13:00** Setkání: Marian Jurečka – kaplička v Olší **13:10** Generální audience papeže Františka **13:30** Dokořán: S Petrem Fialou **14:30** Živě z Národní třídy [L] **15:35** Václav Drbala – mučednická smrt a proces blahověření **15:55** Zpravodajské Noeviny: 15. 11. 2022 **16:15** Jan Pavel II. a pád komunismu **18:00** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:05** Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska **18:10** Ovečky: Slavnost Ježíše Krista Krále **18:30** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **19:15** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – údolí Oslavy – Třebíč [P] **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Petr Pithart [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Léčitel **21:55** Jak potkávat svět: S Martou Kubišovou **23:25** Pod lampou [P] **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 18. 11. 2022

6:05 Cesta k andělům: Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **7:00** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Novinky z astronomie, 1. díl **7:40** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (169. díl): Lidičky – Dětské kočovné divadlo Kyjov **9:10** Tíha oběti **10:10** K jádru věci **11:15** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **13:30** Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid **14:05** Na pořadu rodina (3. díl): Dítě školou povinné **15:10** V pohorách po horách:

Palkovické hůrky **15:20** Nebojte se... **16:25** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **16:41** Setkání: Bohuslav Procházka **16:50** Výpravy do divočiny **18:05** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **18:10** Divadélko Bubáček (1. díl): O Mámovi-tátovi **18:25** Groteský Laurela a Hardyho: Představení **18:55** Dědictví otců zachovej nám, Pane... **19:15** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Kulatý stůl: Svoboda jako dar [L] **21:50** V pohorách po horách: Soláň – Vsetínské vrchy **22:05** Jak potkávat svět: S Michaelou Fukačovou **23:40** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **0:00** Večer chval (99. díl): Lamačské chvály **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 19. 11. 2022

6:05 Cesta k andělům: Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch **7:00** Naše Horní Lideč **7:50** Vezmi a čti: Říjen 2022 **8:05** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku **8:10** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **8:35** Ovečky: Slavnost Ježíše Krista Krále **8:50** Strýček Emu **9:00** Bratr oheň: Ve jménu Ježíše **9:40** Historky (6. díl): Boh ma vytiahol z úplného zúfalstva **9:50** Na hlbinu (3. díl): Séria vyučovani na podnetné témy [P] **10:10** Závěrečný ceremoniál: CSM Hradec Králové – neděle **11:05** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Petr Pithart **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín: Jiří Špinka – «Dřevěný čas» **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Mše svatá: Praha, kostel sv. Karla Boromejského [L] **13:10** Pod lampou **15:15** Hledání skrytých svatých míst: Ostrov Tinos **16:05** To nejlepší na konci: MFF Strážnice 2022 [P] **18:00** Slovo na neděli: Slavnost Ježíše Krista Krále [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **18:50** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet: Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **19:15** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Všechno, o čem sníš **22:15** Dokořán: S Barborou Černoškovou **23:00** Dobrodružství před kamerou (27. díl) **0:05** Letem jazzem (7. díl): Pohled na jazzovou tvorbu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 20. 11. 2022

6:05 Cesta k andělům: Lubomír Brabec – virtuózní kytarista **7:00** Groteský Laurela a Hardyho: Už zas je tady **7:20** Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice **7:45** Cvrlikání (74. díl): Vladimír Merta **8:50** Slovo na neděli: Slavnost Ježíše Krista Krále **9:10** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **9:30** Poutníci času: S Ivanem Netukou [P] **9:45** Průplav Božího přání **10:30** Mše svatá z BisCupu: Opava, konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **12:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:45** Muzikanti, hrajte [P] **15:00** Hledání skrytých svatých míst: Ostrov Tinos **15:45** V pohorách po horách: Broumovské stěny **16:05** Všechno, o čem sníš **18:00** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:05** Ovečky: Slavnost Ježíše Krista Krále **18:20** Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry **18:50** Strýček Emu [P] **19:00** Bratr oheň: Kázání ptákům [P] **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Petr Pithart **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:25** Stříhali dohola Josefa Kainara [P] **21:40** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Bahrajnu [P] **23:40** Výpravy do divočiny **0:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 11. o 18:00 hod.:

Trnavská novéna – svätá omša

Priamy prenos svätej omše z baziliky sv. Mikuláša v Trnave.

Utorok 15. 11. o 20:20 hod.: Desat' Božích

Láska je hlavným a prirodzeným povoláním každého človeka. Boh je láska. On sám v sebe žije z tajomstva osobného spoločenstva lásky. Tým, že Boh stvoril ľudskú prirodzenosť muža a ženy na svoj obraz, vložil do nej povolanie k láske a spoločenstvu.

Streda 16. 11. o 16:05 hod.: Svätá omša zblízka

Prichádzame na svätú omšu. Čo je dôležité si uvedomiť už na schodoch, či pri vstupe do chrámu? Aký význam má svätenička pri vchode a čo symbolizuje samotná svätená voda, ktorou sa prežehnáme? Na všetky tieto otázky prináša odpovede Mons. Marián Gavenda, ktorý nás pozýva k hlbšiemu pochopeniu a prežívaniu každej svätej omše.

Štvrtok 17. 11. o 21:00 hod.: Biskup Michal Buzalka

Počas 2. svetovej vojny bol Michal Buzalka vojenským biskupom,

čo komunistická moc zneužila ako zámienku k obvineniu z kolaborácie. V roku 1951 ho v bábkovom procese proti trom katolíckym biskupom odsúdili za vojenskú zradu, velezradu a špionáž.

Piatok 18. 11. o 16:05 hod.: Nenápadní hrdinovia v zápase s komunizmom (2. časť)

Dokument je venovaný 31. výročiu pádu komunizmu v našej krajine a všetkým obyčajným ľuďom – nenápadným hrdinom, ktorí sa zaslúžili o slobodu.

Sobota 19. 11. o 20:30 hod.: In nomine Patris

Film ponúka fiktívny pohľad na udalosti okolo tzv. Čihošťského zázraku. Nejde tu o rekonštrukciu a vysvetlenie udalostí, skôr na pozadí dejín vytvoriť drámu ľudských osudov a charakterov.

Nedeľa 20. 11. o 20:35 hod.:

Tajomstvá Vatikánu (Nemocnica umenia)

V tejto časti dokumentárneho seriálu navštívime Raffaelove siene – budeme sledovať ich históriu a príbeh o tom, ako vznikla unikátna fresková výzdoba na ich stenách.

Liturgická čtení

Nedeľa 13. 11. – 33. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Mal 3,19-20a

Ž 98(97),5-6.7-8.9

Odp.: srov. 9 (*Prišiel Hospodin, aby spravoval národy podle práva.*)

2. čt.: 2 Sol 3,7-12

Ev.: Lk 21,5-19

Pondělí 14. 11. – ferie

1. čt.: Zj 1,1-4; 2,1-5a

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst ovoce ze stromu života.*)

Ev.: Lk 18,35-43

Úterý 15. 11. – nezávazná památka sv. Alberta Velikého

1. čt.: Zj 3,1-6.14-22

Ž 15(14),2-3ab.3cd-4ab.5

Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn.*)

Ev.: Lk 19,1-10

Streda 16. 11. – nezávazná památka sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: Zj 4,1-11

Ž 150,1-2.3-4.5-6

Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládný.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,11-28

Čtvrtek 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherské

1. čt.: Zj 5,1-10

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: srov. Zj 5,10 (*Vytvořil jsi z nás našemu Bohu království a kněze. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,41-44

Pátek 18. 11. – nezávazná památka Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: Zj 10,8-11

Ž 119(118),14.24.72.103.111.131

Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,45-48

při slavení památky:

1. čt.: Sk 28,11-16.30-31

Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 14,22-33

Sobota 19. 11. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Zj 11,4-12

Ž 144(143),1.2.9-10

Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála.*)

Ev.: Lk 20,27-40

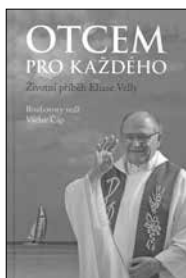
BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. LISTOPADU 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 11.		PO 14. 11.		ÚT 15. 11.		ST 16. 11.		ČT 17. 11.		PÁ 18. 11.		SO 19. 11.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	1768	1990	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	1769	1990	1593	1803	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	1770	1991	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	726	819	831	933	847	950	861	966	1780	2002	1593	1804	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	1771	1992	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	726	820	832	934	1590	1800	1591	1801	1592	1802	1594	1804	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 12. 11.																
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	1774	1995	1594	1804	727	821
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	727	821
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	727	821
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	1777	1999	903	1011	729	823
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	840	943	856	960	871	977	1781	2002	1594	1805	729	823
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	1778	2000	904	1012	729	824
Záv. modlitba	726	820	726	820	841	944	1590	1800	1591	1801	1592	1802	1594	1804	732	827
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

SVĚDECTVÍ A ŽIVOTOPISY

OTCEM PRO KAŽDÉHO • ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH ELIASSE VELLY
Rozhovory vedl Václav Čáp • Předmluva P. Vojtěch Kodet, O. Carm.

Prekladatel a laický misionář Václav Čáp několik let vedl rozhovory s maltským knězem P. Eliasem Vellou (1941–2022), jehož působení v České republice zanechalo hluboké duchovní stopy. Cílem bylo představit život tohoto výjimečného kněze a řeholníka minority od útlého dětství až po současnost. To se beze zbytku povedlo.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
 Váz., 150x225 mm, křídový papír, 256 stran, 300 Kč

REKTOR BEZ KYSLÍKU • KAPITOLY ZE ŽIVOTA MONS. JOSEFA POULA

Hubert Poul • Redakce Mgr. Martina Řehořová, PhD. Úvodní slovo Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

První životopis kněze, pedagoga, publicisty, ale také politického vězně a především muže, který se zásadním způsobem podílel na formování bohoslovců jako rektor jediného kněžského semináře v obtížném období přelomu 60. a 70. let 20. století. Bůh v osobě Josefa Poula (1910–1990) obdaroval celou generaci kněží, z nichž také později vzešlo našemu národu dvanáct biskupů. Duševní trýzeň, která u mnohých vede k rezignaci, u jiných dokáže proměnit utrpení v aktivní vnitřní výkon, který týraným otevře dveře do království duchovní svobody a k většímu bohatství jejich duše: Josef Poul toho byl živoucím příkladem.

Virgo Art • Váz., 150x215 mm, 192 stran, 399 Kč

PRO DOBU ADVENTNÍ

PŘIPRAVTE CESTU PÁNU
Milan Hromník SJ • Ze slovenštiny přeložila Věra Všetická

Meditace na všechny dny doby adventní, vycházející z liturgického čtení příslušného dne. Kniha obsahuje také krátký úvod k adventní liturgii.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 120x190 mm, 88 stran, 25 Kč po slevě (pouze pro čtenáře Světla), původní cena 119 Kč

PRO DĚTI A MLÁDEŽ – ADVENT A VÁNOCE

ADVENT
Josef Janšta • Ilustrace Lucie Fričová

Příběhy ze života dětí a mládeže, příklady světců, svědectví, čtení na pokračování, modlitba na konci každého čtení – to vše tvoří soubor na každý den adventu. Vyšlo jako první svazek edice *Večerní čtení*, která postupně zahrnuje další období církevního roku.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. Druhé vydání • Brož., A5, 128 stran, 97 Kč

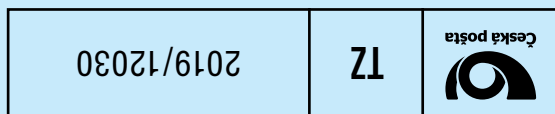
ADVENT A VÁNOCE • SAMOLEPKY – OMALOVÁNKY – HRY – MODLITBY
Ilustrovala Sejung Kimová • Z francouzštiny přeložila Marie Benáková • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Chcete strávit krásný advent a Vánoce? Hledání rozdílů, omalovánky, bludiště, spojovačky, puzzle, samolepky, vybarvování hry! To všechno tvoří 20 zábavných úkolů pro děti od 3 do 6 let.

Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 195x240 mm, 24 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se používáme konečného usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.